

νήθιστο για τα παιδιά της ηλικίας σου κουράγιο. Έγώ όμως τα νοιώθω τα χρόνια ταυτα που σου μένουνε ακόμα και θέλω να σε προειδοποιήσω πως θάναυ από τραγικά από τ' άλλα.

Και προειδοποιημένος καθώς είσαι, δεν θά σου φανούν για άλλα τόσα χρόνια άγγαρεύας και καταναγκαστικών έργων.

Διάβαζε, μικρούλι μου. Διάβαζε άκούραστα. Σπούδαζε με επιμονή και επιμέλεια και σκέψου πως τώρα είνε ο καιρός να στείρης. Άργότερα για να θεριξής, πρέπει νάχεις πολλά σταμαμένα. Κι' όταν σου φαίνεται δύσκολη ή δουλειά κ' αρχίζεις το στηθάει σου να φουσκώνει από κόπο και άνια, τότε... τότε σκέψου πως κλείνουνε συχνά τα έρημα σχολεία.

Σκέψου πως έχουμε τις Κυριακές, τα Σαββατόβραδα, τις διακοπές των Χριστουγέννων, της Άποκριάς, της Λαμπρής και του καλοκαιριού... Σκέψου πως έχουμε άγιους, που αγαπούνε τα μικρούλια μαθητάρια σαν και σένα. Έχουμε τον Άγιο Γιώργη, τον Άγιο Πέτρο, τον Άγιο Πάυλο, τον Άγιο Γιάννη, τους τρεις άρχιδασκάλους 'Ιεράρχες κ' άλλους, κ' άλλους ακόμα που έρχονται κ' αυτοί με τη σειρά τους, άνοίγουνε μ' ένα χαμόγελο γλυκό τις πόρτες των σχολείων και σάς φωνάζουν πρόσχαρα:

— Χόπ! Χόπ!... πιτσιρικά... άφηστε τις τσαντούλες σας για σήμερα. Κλείστε βιβλία και τετράδια, βουλώστε τα καλαμάρια και δρόμο για την έξοχ! Δρόμο για τις άμάδες, για τους βάλους, για το φίστο και για τα σκλαβάκια! Κι' έχει ο καλός Θεούλης για άδιο και για μετάριο. Δώστε του δρόμο σήμερα....

Και τότε θά φεύγεις χαρούμενος άπ' το σχολείο, θάρχεσαι να περνάς τις διακοπές κοντά μου, κοντά στο θείο σου που τόσο σ' αγαπάει και που τόσο θέλει, άργότερα, να γίνη ο καλύτερός σου φίλος.

Και τότε, όταν θά μεγαλώσης και θάχεις γίνη ένας καλός και τίμιος πολίτης, τότε θά νοιώσης γιατί ο θείος σου ο αγαπημένος σ' έλειπε, με πόνο στην ψυχή, μέσα στους τέσσερες τούς τοίχους του θλιβερού σχολείου. Τότε θά νοιώσης γιατί θυσίασε άπλαγχα την άνεξαρτησία σου, την άμειψιμότητα σου, την εθιμία σου κ' όλα γενικά δσα άποτελούν το χάσμα και τη γοητεία της παιδικής σου ηλικίας, για να σε κλείση στο σχολείο.

Και τότε... τότε θά συχωρέσης άσφαλώς τον δύστιγο το θείο σου, που θέλοντας και μη, και με τον πόνο στην ψυχή, σου έλειπε το άσχημο αυτό παιχνίδι. Καλή άντάμωση, μικρό μου.

ΜΙΓΚΕΛ ΖΑΜΑΚΟ-Ι-Σ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΙΝΑ

Το πεινασμένο γαϊδουρί τρώει δ,τι σανό του τήςει. Ιταλική.
Το πεινασμένο στομάχι δεν έχει αυτιά.

Το πεινασμένο σκυλά και το διαμασμένο άλογο, δεν φοβούνται το σάβδι. Ισπανική.

Ο πεινασμένος άνθρωπος βρίσκει πιο πολλές δικαιολογίες από έκατο διηγόρους. Δανική.
Το μάτι του πεινασμένου βλέπει πολύ μακριά. Ισπανική.

— ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Το καλύτερο κυνήγι το τρώει εκείνος που δεν είνε κυνηγός. Γερμανική.

Το όπλο δεν κάνει τον κυνηγό. Γερμανική.
Το κυνήγι είνε πιο φτηνό στην άγορά παρ'ά μέσα στο δάσος και στα κατσάβραχα. Ιταλική.

Όποιος πάει στο κυνήγι με τις γάτες, μοναχά ποτίνια θά πιάση. Γαλλική.
Δεν μπορεί κανείς να κυνηγήη μαζί χέλια και λαγούς. Δανική.

— ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Ο σύζυγος, όταν βρίσκεται στο δρόμο, έχει μάτια έκατό, μα όταν βρίσκεται στο σπίτι του, δεν έχει ούτε ένα. Γερμανική.

Όποιος είνε καλός γινός για τους γονεις του, θάναυ και καλός σύζυγος για τη γυναίκα του. Άγγλική.

Ένας άντρας που φοβάται τη γυναίκα του, είνε μια φορά τρελλός. Μα μια γυναίκα που δεν φοβάται τον άντρα της, είνε έκατο φορές τρελλή.

Κινεζική.
Το σιδύγου τα χαστούκια, δεν άφίνουνε σημάδια. Ρωσική.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΡΣΑΚ ΤΣΟΜΠΑΝΙΑΝ

ΑΡΜΕΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΑΥΓΗ

Νά η φωτιά που βγαίνει από τη νύχτα! Κοκκίνισαν η κορυφές των βουνών. Η θάλασσα ντόθηκε με μια τρεμουλιαστή πορφύρα. Η σάιτες της αήγης έσοτώσαν τη νύχτα.

Κοκκίνισαν η κορυφές των βουνών. Η φλόγες ξεπετιούντα μέσ' άπ' τη ζοφερή άβυσσο τ' ουρανού. Τα βέλη της αήγης σοτώσαν τη νύχτα, διαπερνώντας τα σκοτάδια και διώχνοντάς τα μακριά.

Η φλόγες ξεπετιούνται μέσ' άπ' τη ζοφερή άβυσσο τ' ουρανού. Διαπερνώντας τα σκοτάδια και διώχνοντάς τα μακριά, ο ήλιος δρμά και ξεχύνεται έξω άπ' τη βαθειά του φυλακή.

Η όρα αυτή είνε η πιο γοητευτική άπ' όλες του μερονουχπου. Είνε το ζήτημα, το μαγικό ζήτημα της ζωής....

Η ΠΑΡΘΕΝΑ

Στη γωνία της σκοτειλής και θεριμής καμαρούλας, εκεί που η λεπτή φωτεινή σκόνη της αήγης περνάει μέσ' άπ' τις κάσπερες κουρτινες, ξεχωρίζει θαυμά—θαυμά το άπαλό κρεβάτι της παρθένας.

Άπάνω από λευκό προσέφαλο, ανάμεσα άπ' τα χρυσά κίματα των μαλλιών, διαγράφεται γλυκά μέσα στο χλωμό ήμίφως ένα πρόσωπο μικροσκοπικό, δπου άόρατα άστέρια ριχνουν το άγνό χρυσάφι των άχτίδων τους.

Τά δνετρα έχουντα με τις άπαλές λευκές φτερούγες των και το χαϊδεύουν, γλυκά τραγουδώντας. Κι' αυτή, με τα μάτια κλειστά, χαμογελά.

Έχει ένα χαμόγελο άγνό, σαν άντιφάγισμα άπ' τα μακρινά άστέρια. Και η Αύγη διατάζει ακόμα να σκορπίση μέσα άπ' το παράθυρο το χείμαρρο του χρυσαφένιου της φωτός....

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Άνάμεσα από μακρινές κ' έρημες θάλασσες ήθελα νάχω ένα χρυσάλλινο παλάτι. Θα πηγαίναμε εκεί, πολυαγαπημένη μου, να κλείσουμε την καρδιά μας μέσα σ' εκείνη τη μοναχική φωλιά.

Όλόγυρα μας θάχαμε ένα γλυκό διολγάλινο όρίζοντα, που θά χώριζε τον ουρανό από τη γη και θά χώριζε έναν άπειρομο κύκλο.

Έκει, με τα μάτια μου βυθισμένα μέσ' στα μάτια σου και με τα δικά σου μέσα στα δικά μου, θα λέγαμε ο ένας στον άλλον τ' άνερό μας, τ' άνερό μας το τρελλό, τ' άνερό μας το φτερωτό, τ' άνερό μας το χρυσό.

Θά μέναμε εκεί για πάντα και το τραγονιδιστό μοιρολόρισμα της θάλασσας θα λένιζε την άγάτη μας, την άθάνατη άγάτη μας.

Χρόνια πολλά θα περνούσαν έτσι. Έμεις όμως θάμαστε δεμένοι με τις άλυσίδες του έρωτα και μόνο ο θάνατος θα μιάς ξεχώριζε....

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Έλα, πολυαγαπημένη μου, να μεπόμε μέσα σε μια βάρκα. Ρίξε μια ματιά στον καθάριο ουρανό και δες την τριφερή ψυχή του φεγγαριού πως φλογίζεται άπ' την άγάτη.

Άπλωσε τα όρνια σου μαλλιά στους άιμους, άπλωσε τα στον άέρα. Και τα νερά ής μιάς πάρον κ' ής μιάς φέρον πέρα να νοουρισικά.

Κίταζε πέρα τον όρίζοντα να ιδής πόσο γάληνα άλιώνεται και πως φωσφορίζει κάτω από τις μαγεμένες άχτίδες του φεγγαριού.

Η άερογυλιές φεύγουν μακριά μας. Έλα να πετάξουμε πέρα, εκεί όπου μιάς προσκαλεί η φωνή του μακρινού μας όνειρου.

Θάχουμε τον ουρανό για σκέλασμά μας, τη θάλασσα για κρεβάτι και το φλοίσβο των κημάτων για λάλημα φλογέρας.

Και μέσα στη βουθή μας μοναξιά, η άγάτη ελεύθερη, μ' άνοιγμένα διάπλάτα τα φλογισμένα της φτερά, θα πετά χαρούμενη στα ήρη....

ΤΗΣ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ'

ΑΠΟ ΤΟ •ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ•

— Ο έρωτας του άντρός δεν έχει σχεδόν τίποτε το κοινό με τον έρωτα της γυναίκας.

— Έρωτας είνε η ένωση ενός κυρίου και ενός δούλου και ποτέ δύο ίσων.

— Η άγάτη συνήθως έμπνέει μεγάλες φίλοδοξίες και άραφεί τα μέσα για την πραγματοποίη—οί τους.

